

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Mogilnie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Daniel Sobociński

Protokolant st. sekr. sąd. Łukasz Majewski

Po rozpoznaniu na rozprawie 20 lipca 2020 roku w M.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko pozwanemu T. S.

o zapłatę

1. **Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.907,19 złotych (tysiąc dziewięćset siedem złotych dziewiętnaście groszy) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonych od 1.703,69 złotych (tysiąc siedemset trzy złote sześćdziesiąt dziewięć groszy) od 26 lipca 2019 roku do dnia zapłaty i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 203,50 (dwieście trzy złote pięćdziesiąt groszy) liczonymi od 26 lipca 2019 roku do dnia zapłaty.**

2. **Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 947,00 zł (dziewięćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.**

Sygn. akt I C 826/19

UZASADNIENIE

Powód (...) SA z siedzibą w W., wniósł 25 lipca 2019 roku do Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie pozew przeciwko T. S. o zapłatę 1907,19 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od 26 lipca 2019 roku do dnia zapłaty co do kwoty 1703,69 zł i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 26 lipca 2019 roku od kwoty 203,50 zł i kosztami postępowania. W uzasadnieniu wskazano, że poprzednik prawny powoda w ramach prowadzonej działalności gospodarczej za pośrednictwem drogi elektronicznej udzielił pozwanemu pożyczki, z której spłaty pozwany nie wywiązał się. Umowa pożyczki została zawarta 26 lutego 2018 roku. Powód nabył wierzytelność w ramach umowy cesji. Pozwany nie wywiązał się z obowiązków wynikających z umowy i pomimo wezwania długu nie zapłacił. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie 27 sierpnia 2019 roku wydał nakaz zapłaty od którego pozwany wniósł sprzeciw. Powód został wezwany w trybie art. 505³⁷ § 1 kpc, o nadesłanie pełnomocnictwa oraz wskazanych w pozwie dowodów. Powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów – między innymi umowy cesji wierzytelności, umowy o kredyt konsumencki z regulaminem, potwierdzenia przelewu 1500 zł tytułem realizacji umowy pożyczki na okoliczność wykazania istnienia wierzytelności, jej wymagalności i wysokości zobowiązania.

Pozwany w sprzeciwie podniósł szereg zarzutów, w tym nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, zarzut braku legitymacji powoda i przedawnienia.

Sąd ustalił, co następuje:

Poprzednik prawny powoda C. Polska sp. zo.o. 25 lutego 2018 roku zawarł z pozwanym umowę o kredyt konsumencki numer (...). Umowa została zawarta na odległość, za pośrednictwem komunikacji elektronicznej. W celu jej zawarcia pozwany wypełnił elektroniczny formularz rejestracyjny podając wymagane tam dane, założył konto w serwisie transakcyjnym i przeszedł proces weryfikacji. Jednym z elementów weryfikacji było przejście procedury K., polegającej na weryfikacji rachunku bankowego pożyczkobiorcy. W celu uzyskania dostępu do założonego konta w systemie transakcyjnym pozwany musiał podać adres poczty elektronicznej wraz z hasłem, za pomocą później logował się do systemu. Po przejściu weryfikacji pozwany złożył wniosek o udzielenie pożyczki. Zgodnie z umową pożyczkodawca udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w wysokości 1500 zł, gdzie spłata była określona w 12 miesięcznych ratach, ostatnia do 10 marca 2019 roku. Oplata za zatwierdzenie pożyczki wynosiła 150,66 zł, opłata administracyjna 602,65 zł, całkowita suma odsetek 82,45 zł. Łączny koszt wyniósł 835,76 zł. Oprocentowanie umowne w wysokości 10 %. Całkowita kwota do zapłaty przez pozwanego wyniosła 2335,76 zł. Pozwany otrzymał 26 lutego 2018 roku 1500 zł na podany przez siebie rachunek bankowy numer (...). W tytule przelewu wskazano numer pożyczki, który numer jest tożsamy z numerem pożyczki podanym na umowie. Pozwany tylko częściowo spłacił dług. Czynności wykonywane przez pozwanego w związku z procesem rejestracji w systemie, a następnie związane z zawarciem umowy pożyczki zostały przez powoda utrwalone na trwałym nośniku, tj. w systemie informatycznym. Tak samo utrwalona została zawarta umowa. Powód nabył wierzytelność na mocy umowy przelewu wierzytelności z 23 kwietnia 2019 roku. Powód wezwał pozwanego pismem z 31 maja 2019 roku do zapłaty długu wynikającego z zawartej pożyczki z poprzednikiem prawnym, w którym to wezwaniu precyzyjnie określono wierzytelność wskazując, że na 31 maja 2019 roku niespłacona pożyczka wynosi 1.138,88 zł, odsetki 167,57 zł i opłaty prowizyjne 564,81 zł.

Dowód: umowa pożyczki wraz z regulaminem, potwierdzenie przekazania pieniędzy umowa cesji, wezwanie do zapłaty k. 47/

Powód roszczenie swoje wywodził na podstawie art. 509 § 1 i 2 kpc, zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Sąd uznał za wykazane, że powód umową cesji nabył wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu w stosunku do pozwanego i w tym zakresie nie było żadnych wątpliwości. Twierdzenia pozwanego, że powód nie wykazał legitymacji do wystąpienia z powództwem są gołosłowne.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie wymienionych wyżej dowodów z dokumentów. W ocenie Sądu dowody z dokumentów są całkowicie wiarygodne, brak jest podstaw do przypuszczenia, że ich treść jest sprzeczna z rzeczywistym stanem prawnym. Nadto pozwany skutecznie tychże dowodów nie zakwestionował.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z art. 720 § 2 kpc umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych wymaga zachowania formy dokumentowej. Zgodnie z art. 77² kc, do

zachowania dokumentowej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. Natomiast zgodnie z art. 77³ kc, dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Dlatego też do zachowania formy dokumentowej wystarczy złożenie oświadczenia woli w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie w jakiejkolwiek postaci nośnika informacji, który umożliwia zapoznanie się z treścią. Zgodnie z art 60 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Zgodnie z art 61 § 2 kc, oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią. Mając na uwadze treść powyższych przepisów kodeksu cywilnego oraz Ustawy o kredycie konsumenckim nie ma wątpliwości co do tego, że pozwany złożył prawnie skuteczne oświadczenie woli w zakresie zawarcia umowy pożyczki z poprzednikiem prawnym powoda. Wniosek taki można wyciągnąć z dokumentów przedłożonych przez powoda, a mianowicie wydruku potwierdzenia przelewu kwoty pożyczki oraz z wydruku umowy pożyczki i regulaminu, które zawierają dane osobowe i adresowe pozwanego. Pożyczkodawca, który w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się zawodowo udzielaniem pożyczek za pośrednictwem systemu komunikacji elektronicznej spełnił wymogi określone w Ustawie o kredycie konsumenckim w zakresie informacyjnym, jak i w zakresie utrwalenia czynności na trwałym nośniku, o którym mowa w art. 5 pkt 17 tej Ustawy. Nie ma wątpliwości co do tego, że pozwany poprzez dokonanie w pierwszej kolejności rejestracji w serwisie internetowym powoda, wyraził wolę zawarcia umowy pożyczki, a poprzez poddanie się procedurze weryfikacji rachunku bankowego złożył oświadczenie woli, że akceptuje regulamin i zawiera umowę pożyczki, zgodnie z którą to umową ma otrzymać 1500 zł na zasadach określonych w tej umowie, które to informacje zostały mu przez powoda przekazane za pośrednictwem systemu informatycznego. Przedkładając wydruk potwierdzenia przelewu powód wykazał, że wywiązał się z umowy i przekazał pozwanemu 1500 zł tytułem realizacji umowy pożyczki. Zdaniem sądu potwierdzenie wykonania przelewu przedłożone przez powoda jest dokumentem prywatnym, które potwierdza rzeczywisty przelew na wskazany tam rachunek bankowy. Z powyższych powodów zarzut pozwanego w którym podniósł, że powód nie wykazał istnienia zobowiązania na uwzględnienie nie zasługuje. Ugruntowany jest pogląd, że zastrzeżona w art. 29 ust. 1 Ustawy o kredycie konsumenckim forma pisemna umowy o kredyt konsumencki, jest zastrzeżona dla celów dowodowych, a nie zachowanie tej formy nie powoduje nieważności czynności prawnej. Ponadto przekazanie przez pozwanego powodowi swoich danych osobowych i adresowych, a także innych danych wymaganych przez system rejestracyjny, świadczy o tym, że pozwany miał jednoznaczną wolę zawarcia umowy. Z tytułu udzielenia pożyczki pożyczkodawca może żądać wynagrodzenia w formie odsetek albo prowizji za korzystanie przez pożyczkobiorcę z jego środków finansowych. Ponadto pożyczkodawca może domagać się odsetek w przypadku niewykonania zobowiązania przez pozwanego. Na należność składa się niespłacona kwota pożyczki 1138,88 zł, skapitalizowane odsetki za korzystanie z kapitału w wysokości 203,50 zł, pozostała kwota prowizji za udzielenie pożyczki 564,81 zł. Od kwoty należności głównej i prowizji powód domagał się odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, co znajduje potwierdzenie w treści umowy.

Zastrzeżone w umowie odsetki umowne znajdują umocowanie w przepisach. Zgodnie z art. 359 § 2¹ kc, maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych. Odsetki ustawowe wynoszą 5%. W art. 1 pkt 6 umowy zastrzeżono odsetki 10%. W związku z niewywiązaniem się przez

pozwanego z umowy powód w pkt X.1. regulaminu zastrzegł możliwość dochodzenia odsetek za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych tj. 14%. Stawka ta jest zgodna z art 481 § 2¹ kc.

Natomiast pobrane prowizje z tytułu udzielenia pożyczki nie mogły przekraczać maksymalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu wskazanych w art 36 a Ustawy o kredycie konsumenckim. W przypadku przedmiotowej pożyczki koszty te nie mogły przekroczyć 825 zł, a całkowity koszt pożyczki bez odsetek ustalono na 753 zł. Sąd uznał, że prowizja mieści się w wysokości określonej w ustawie nadto nie jest wygórowana w stosunku do przyznanej pożyczki. Pozwany wbrew twierdzeniom został zawiadomiony o cesji i jednocześnie wezwany do zapłaty, a w treści wezwania precyzyjnie wskazano wierzytelność. Zarzut przedawnienia także nie był zasadny, gdyż przedawnienie wynosi 3 lata od daty wymagalności roszczenia. Pożyczkę udzielono 25 lutego 2018 roku.

W tym stanie rzeczy sąd uznał, że powód udowodnił roszczenie i jego wysokość. W konsekwencji sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę wraz z dochodzonymi odsetkami. O kosztach procesu w punkcie drugim wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty procesu w niniejszej sprawie składa się uiszczona przez powoda opłata sądowa 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17,00 zł i wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem 900 zł, zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokatów.

SSR Daniel Sobociński

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem.

SSR Daniel Sobociński